

РЕШЕНИЕ

№ 1276

гр. София, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.01.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Пламен Панайотов

при участието на секретаря Таня Миткова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11402** по описа за **2022** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция вътрешни работи /СДВР/ срещу решение № 3989 от 25.10.2022 г., постановено по НАХД № 9167/2022 г. на Софийски районен съд, НО, 93-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-011067/16.6.2022 г., издадено от СДВР, с което на М. Б. Х. са наложени административни наказания както следва:

т. 1-за нарушение на чл. 20, ал. 2 от Закона за движение по пътищата е наложено наказание “глоба” в размер на 200/двеста/ лева –на основание чл. 179, ал.2 от ЗДП;

т. 2- за нарушение на чл. 161, т. 3 от ЗДП, на основание чл. 177, ал.1, т. 2 от ЗДП е наложено адм. наказание- глоба в размер на 100 /сто/ лева и по

т.3 –за нарушение на чл. 100, ал.1, т. 3 от ЗДП, на основание чл. 183, ал. 1, т. 2 от ЗДП е наложено адм. наказание-глоба в размер на 10 лева, като е

наредено „след влизане в сила на НП“ да бъдат върнати на правоимащото лице СРМПС и два броя регистрационни табели с номер. Присъдени са на Х. разноски от 300 лв.

Касаторът твърди, че решението е незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила и при неправилно тълкуване на събраните доказателства.

По т. 1 от НП твърди, че решението е постановено без съдът да се е съобразил с представените доказателства. Неправилен е изводът, че НП не отговаря на изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН – че не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Твърди, че няма пречка обосновката на акта да се съдържа в друг документ, предхождащ издаването му. СРС е приел, въз основа на представените доказателства, че се установява описаната в оспорените актове фактическа обстановка. СРС не е съобразил чл. 189, ал. 2 ЗДвП, съгласно който редовно съставените актове имат доказателствена сила до доказване на противното. Т.е. жалбоподателят е този, който следва да обори фактическите му констатации.

По отношение на т. 2. Твърди, че управлението със СУМПС след изтичане на 3-м. срок по чл. 161 ЗДвП е равнозначно на управление без СУМПС. Съдът не е изпълнил служебното си задължение да събере доказателства за разкриване на обективната истина, вкл. и да изиска справка относно датата на влизане в страната. НП е издадено при точно прилагане на материалния закон. Ето защо моли да се отмени решението на СРС и да се потвърди НП. Претендира разноски.

Ответникът М. Б. Х. не взе становище по жалбата.

СПП дава заключение за неоснователност на касационната жалба, поради което счита, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Административен съд София – град, VI-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел изложената по-долу фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства.

На 10.05.2021 г. е съставен АУАН от В. К., младши автоконтрольор към СДВР, по отношение на жалбоподателя. В акта е отразено, че на 09.05.2021 г., в 20ч., М. Б. Х. е управлявал МПС – лек автомобил “БМВ“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „Алфия“ АД, в [населено място], по [улица]от ул“О.“ към ул“Ш.“ и на кръстовището с ул“В.Т.“, поради движение със скорост, несъобразена със състоянието и релефа на пътя, реализира ПТП в препятствие на пътя /неравност на пътната настилка/, нанасяйки материални щети. В акта е отразено, че управлява със СУМПС, издадено в САЩ с номер H645 542 83 202 0 клас Е от 01.09.2020г. и не представя към него легализиран превод на български език, както и че водачът не носи и не представя полица за сключена задължителна застраховка „ГО“ на МПС. Актосъставителят отбелязал, че е направена справка и е установено, че водачът е притежавал българско СУМПС №[ЕИК], кат. В, което е отнето/иззето.

На сочената в акта дата на място на произшествието е изготвена докладна записка на мл.автконтрольор в ОПП-СДВР Ж. Й., както и протокол за ПТП и скица от

полицейските служители на ОПП-СДВР. Попълнена е декларация от жалбоподателя, в която е посочил, че пътната настилка е неравна и причината за ПТП-то е увредена настилка.

С акта са отнети СУМПС и два броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС] . В АУАН актосъставителят В. К. е приел, че М. Х. е извършил нарушение на разпоредбите на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, на чл. 161, т.3 от ЗДП и на чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДП. АУАН бил подписан от жалбоподателя и впоследствие - подадени възражения. Въз основа на акта за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното наказателно постановление.

Така изложената фактическа обстановка е приета за установена по безспорен начин от събраните по делото доказателства и доказателствени средства, а именно: показанията на свидетеля - актосъставител; докладна записка; справка картон на водач; заповед № 8121з-1632/02.12. 2021 г. на министъра на вътрешните работи; заповед № 8121к-13180; протокол за ПТП и скица ; декларация от водач; пълномощно и др.

Прието е, че НП е издадено от оправомощен за това орган. В този смисъл е кредитирана заповед № 8121з-1632/02.12.21 г. на министъра на вътрешните работи. Видно от заповед № 8121з-1632/02.12.21 г. на министъра на вътрешните работи служител на длъжност "младши автоконтрольор" в Отдел "Пътна полиция" при СДВР е компетентен да издава актове за установяване на нарушения на ЗДвП.

По делото като свидетел е разпитан актосъставителят В.К.. Той свидетелствал, че след сигнал от дежурната част във връзка с ПТП е извършил проверка. Л.а"БМВ" с рег. № 8955 е качен на репатрак в[жк], до където е отишъл на собствен ход, а по данни на М. Х. автомобилът е попаднал на неравност на кръстовището на [улица]и [улица]; посетил е произшествието и е огледал кръстовището. Констатирал е, че пътната настилка не е имала дупки и е приел, че има неравности, тъй като е от паваж и „не е гладка като асфалт“.

От показанията на актосъставителя съдът е приел, че водачът М. Х. е представил СУМПС, което е издадено в САЩ и нямало легализиран превод на български език, както и че след направена справка е установено, че водачът има издадено СУМПС, което е отнето или иззето. Съдът кредитирал показанията на актосъставителя като ясни, пълни и последователни, както и съответни на изложените в АУАН фактически констатации и приложените писмени доказателства.

Настоящият състав на АССГ, като взе предвид изложеното, намира, че така постановеното решение следва да бъде отменено по изложените по-долу съображения.

Относно нарушението по т. 1 на НП. В оспореното решение е прието, че не е доказано по безспорен начин осъществяване на нарушението, а именно – прието е, че Х. е реализирал ПТП, но без да са установени обстоятелствата, довели до произшествието. Настоящият състав намира, че посочените изводи не съответстват на приетата по делото фактическа обстановка. В НП, в съответствие с чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, е направено подробно описание на обстоятелствата, констатирани от административно наказващия орган /АНО/. На следващо място, както в НП, така и в решението на СРС е прието за установено, по безспорен начин от събраните доказателства, че на пътната настилка, където е извършено произшествието, е имала неравност. Именно поради несъобразяването на водача с нея е посочено, че е извършено виновно нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Освен, че на основание чл. 189, ал. 2 ЗДвП редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, тези

обстоятелства /в по-голямата им част/ са установени и приети за установени от СРС, въз основа на събраните доказателства.

Разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДП предвижда, че водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват със състоянието на пътя и на превозното средство, ..., за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

От обективна страна настоящият състав намира, че е посочено какво е било състоянието на пътя – „неравност“, именно несъобразяването с което е довело до причиняване на ПТП. Не споделя изводите на СРС, че следва да са направени изводи, че пътната настилка не е имала неравност, а е била паваж, поради което е изведен извод за липса на „неравност“. В този смисъл неправилно са ценени показанията на разпитания свидетел. Същевременно, те не са съпоставени с останалите събрани по делото доказателства, а именно - декларация от жалбоподателя, в която самият той е отразил, че пътната настилка е „неравна“ и причината за ПТП-то е „увредена настилка“. В този смисъл и приложените към преписката снимки, от които се установява такава неравност и които снимки не са обсъждани. Посочената декларация, съдържаща твърдения за неизгодни за него факти, следва да се преценява заедно с показанията на актосъставителя, както и установеното от доказателствените средства, че пътната настилка не е имала дупки, както и че при посещение на място актосъставителят е приел, че има неравности, тъй като е от паваж и „не е гладка като асфалт“. При съпоставката на така установеното следва да се направят изводи, че ПТП е причинено именно при наличие на „неравна“ настилка доколкото в тази си част е налице съвпадение по отношение на обсъдените доказателства; настилката е била от паваж. Именно неравността на паважната настилка следва да се приеме, че е била налице и съответно – в причинна връзка за настъпване на ПТП.

Ето защо настоящият състав намира, че решението на СРС следва да бъде отменено, а НП - потвърдено в тази му част. Установява се наличието на предпоставките на чл. 20, ал. 2 ЗДвП. В случая са налице предпоставките на санкционната норма на чл. 179, ал. 2, пр. 1 ЗДвП, предвиждаща за процесното нарушение наказание глоба от 200 лв. Случаят не е маловажен.

Относно нарушението по т.2 на НП. Видно от обстоятелствената част на НП, е наложено наказание заради управление на МПС със „свидетелство, невалидно за РБългария, защото не е придружено с легализиран превод на български език“. Прието е, че виновно е нарушен чл.161, т. 3 ЗДвП. Последната норма предвижда изискването когато управлението на МПС се извършва със свидетелство за управление, издадено в друга държава, то да е „придружено от легализиран превод на български език“. В решението на СРС е прието, че „към момента на извършване на проверката (след подаване на сигнала за ПТП и установеното управляване на 09.05.21г. на л.а“БМВ“ от жалбоподателя), СУМПС на жалбоподателя М. Х. не е било придружено с легализиран превод на български език“. Същевременно е прието, че НП следва да се отмени поради това, че за съставомерността на деянието „е задължително установяването от обективна страна... на датата на влизане на територията на страната на водача“, предвид нормата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Посочената норма регламентира, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на РБ с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по

Споразумението за Европейското икономическо пространство , или от Конфедерация Швейцария в срок до три месеца от датата на влизането им в страната. Прието е, че административно-наказващият орган е следвало служебно да събере доказателства за това, кога той е влязъл в страната и ако това е станало преди повече от три месеца от извършване на нарушението да наложи наказание на основание чл. 177, ал.1, т. 2 от ЗДП.

Посоченото тълкуване на цитираните материално-правни норми не се споделя от настоящия състав. Нормата на чл. 161, т. 3 ЗДвП предвижда изискването при управление с чуждестранно свидетелство, то да е придружено с легализиран превод. Т.е. то винаги и при управление на МПС е следвало да се придружава с легализиран превод. Обстоятелството кога водачът е влязъл в страната има значение за предпоставките на друг фактическия състав, на друга норма -тази на чл. 162, ал.1 ЗДвП, предвиждаща срок, в който може да се управлява с това МПС. Кое то управление, от своя страна, следва да е със свидетелство за управление, придружено с легализиран превод. Датата на влизане в страната няма отношение към управлението на МПС с валидно чуждестранно СУМПС по смисъла на чл. 161, т. 3 ЗДвП, именно който е прието, че е налице нарушен. Неточно е посочено в мотивите, че НП следва да бъде изменено в санкционната част, същевременно е налице изявление за отмяната му по т. 2 изцяло.

Предвид изложеното съдът намира, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон, поради което следва да бъде отменено. От доказателствата по безспорен начин се установява управление на МПС без легализиран превод, поради което следва да се приеме, че е налице виновно нарушение на чл. 161, т. 3 ЗДвП. Посоченото деяние се санкционира в нормата на чл. 177, ал. 1, т. 2 ЗДвП, предвиждаща наказание глоба от 100 до 300 лв. за този, който управлява МПС със свидетелство, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство. В случая наказанието е определено към минимума. Не са налице предпоставки да се приеме наличие на маловажен случай.

Относно нарушението по т.3 на НП.

СРС е приел, че не е доказано да е осъществен от обективна и субективна страна съставът на чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, предвиждащ задължение на водачите на моторни превозни средства да носят документ за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите за моторното превозно средство, което управляват.

До този извод е достигнато предвид показанията на актосъставителя в които се сочи, че автомобилът на Х. е бил на репатрак, когато е отишъл в[жк]. Няма данни водачът да е бил спрял към момент на управление на лекия автомобил и да е констатирано непредставянето на задължителна застраховка "ГО" на автомобилистите на твърдяното място- [улица]и кръстовището с [улица]. Налице са твърдения от актосъставителя, че автомобилът е бил на репатрак и то на друго място, както и че има сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

Съгласно нормата на чл. 100, ал.1, т. 3 ЗДвП (Предишен текст на чл. 100 - ДВ, бр. 6 от 2004 г.) Водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи:.....

3. (изм. - ДВ, бр. 103 от 2005 г., в сила от 01.01.2006 г., доп. - ДВ, бр. 51 от 2007 г.) документ за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на

автомобилистите за моторното превозно средство, което управлява и за тегленото от него ремарке;

Видно от НП е посочено, че водачът не носи и не представя полица за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ /ЗГО/. Прието е, че жалбоподателят при управлението на МПС е реализирал ПТП, вследствие на което автомобилът е бил „на репатрак“. Действително, актът се установява, че е съставен по-късно, след ПТП, но констатирането на относимия факт – неносене на полица за ЗГО в случая не би било възможно, но и не е необходимо да се извърши към посочения от СРС момент – към момента на управлението на МПС. Няма пречка да се констатират факти за минали събития, както е в процесния случай. Тези констатации, на основание чл. 189, ал. 2 ЗДВП, имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая не е съобразена задължителната сила на тази норма, а са кредитирани твърденията на самия наказан за изгодни за него факти за наличие на положителен факт – „носене“ на полица за ЗГО, без обаче самият наказан да е представил доказателства в тази насока. Ето защо оспореното решение следва да бъде отменено, а НП – потвърдено и в частта по т. 3, с която водачът е санкциониран на основание чл. 183, ал. 1, т. 2 от ЗДП, предвиждащ глоба в размер на 10 лева за водач, който не носи документ за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, ако водачът е изпълнил задължението си по чл. 100, ал. 3....“.

При този изход на спора на касатора следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, определено на основание чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на по 80 лв., за всяка една от двете инстанции или общо 160 лв.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 3989 от 25.10.2022г. постановено по НАХД № 9167/2022 г. на Софийски районен съд, НО, 93-ти състав като **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление /НП/ № 22-4332-011067/16.6.2022 г., издадено от СДВР.

ОСЪЖДА М. Б. Х., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 160 /сто и шейсет/ лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

Членове: 1.

2.